

Rebekka de Wit: 'We komen nog een wonder tekort' Uitgeverij Atlas/Contact 2015. ISBN 9789025444952 (Tumor/Ziekte/Dood/Rouw/ Coping/ PO) Zie ook: www.atlascontact.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek van 176 pagina's dat gaat over het leven na de dood van twee geliefden, moeder en verloofde vriendin van een zus. Lang blijft in het boek onduidelijk zij dood zijn gegaan en wat er is gebeurd. Die verhalen zijn de climax van de roman. Pas verderop komen we daar dan ook meer over te weten. De verloofde werd dood aangetroffen op de bank op 24-jarige leeftijd en haar moeder kreeg, midden in het leven kanker die niet te genezen is. Het boek gaat vooral over rouwen en verwerken, hoe het gezin dat doet terwijl ze ondertussen op vakantie zijn. Met galgenhumor, bijvoorbeeld wanneer de gezinsleden een weddenschap afsluiten wie er als laatste in leven is. Die galgenhumor helpt bij het rouwen.

Covertekst: 'Het is zomer. Een meisje zit met haar vader, haar broer en haar zus in de achtertuin. Ze hebben net twee begrafenissen achter de rug, het gezin is plotseling verre van compleet. Ze besluiten op reis te gaan om aan de rand van de wereld te zitten. Daar liggen ze naar de wolken te kijken en luisteren ze naar Graceland. Het meisje probeert zo dicht mogelijk bij haar herinneringen te blijven en zo ver mogelijk bij de wereld en de toekomst vandaan. 'We komen nog één wonder tekort' is een geestig en droevig coming-of-age-verhaal van de jongste uit een gezin dat altijd de tentstokken vergeet.'

Over de schrijfster:

<http://www.atlascontact.nl/auteur/rebekka-de-wit> : Rebekka de Wit (1985) werkt als theatermaker. Haar afstudeervoorstelling *Hoe dit het verhaal werd* werd bekroond op het Theater Aan Zee in Oostende. Met de voorstelling *Stel je voor, ik zoek een staat* won ze de SABAM schrijfprijs. De voorstelling *Heimat* werd in België geselecteerd voor Circuit x. In 2010 won ze de voorronde van Write Now in Antwerpen. Ze publiceerde vervolgens in o.a. *DW en B* en *Das Magazin* en treedt op in de 33e editie van Geletterde Mensen van Behoud de Begeerte.

Citaten:

<http://www.atlascontact.nl/boek/we-komen-nog-een-wonder-tekort/> : Download hier [een fragment van We komen nog één wonder tekort](#) in PDF-bestand.

'Je denkt dat wij met al die categorieën een product zijn van een collectieve blik, en je vindt dat de wereld aan die blik kapotgaat, omdat die razendsnel categorieën maakt van alles en op het moment dat je hersenen zo'n categorie hebben om zich aan vast te houden, kijk je niet meer.'

'In mijn afhankelijkheidsverklaring zou ik korte metten maken met Woody Allen, ondanks het feit dat ik ook wel weet dat dat niet meer kan, dat hij al in ons DNA zit, net als Shakespeare. We weten niet eens meer dat Shakespeare gezegd heeft dat de keuzes die we maken ons leven bepalen. We denken dat het de waarheid is en niet een uitspraak van Shakespeare.'

‘Gisteren had ik in een boekje geschreven dat ik ging proberen een rivier te worden. Rivieren zijn mooi, veel mooier dan zoutpilaren, alhoewel ik ook niet precies weet hoe een zoutpilaar eruitziet. Anderen kunnen erin liggen, in rivieren, en een stukje drijven. Ze monden uit, zijn dorstlessend en kunnen niet uit elkaar vallen. Een zoutpilaar kan dat heel makkelijk en kan bovendien smelten en omgegooid worden. Het enige nadeel aan rivieren is dat je ze niet kunt omhelzen.’

‘Mijn broer ligt op de opblaaskrokodil. Het zou kunnen dat er mensen zijn die het belachelijk vinden dat wij een opblaaskrokodil meenamen op vakantie en een Flintstones-tentje, omdat dat niet verdrietig is. Ik vind het heel verdrietig als een opblaaskrokodil het enige is waar je nog een beetje op blijft drijven.’

Recensies/Extra:

<https://www.trouw.nl/cultuur/rebekka-de-wit-steekt-lekker-de-draak-met-mensen-die-het-graag-over-lessen-trekken-hebben~a55c2476/>

<http://www.tzum.info/2016/01/recensie-rebekka-de-wit-we-komen-nog-een-wonder-tekort/> ‘ (...) Roel Weerheijm : ‘De titel verwijst naar de zaligverklaring van de paus, waarover de hoofdpersoon op de radio een bericht hoort. Maar de titel is ook van toepassing op de gehavende maar veerkrachtige staat waarin de hoofdpersoon en haar gezinsleden na een dubbele tragedie verkeren. *We komen nog een wonder tekort* is een eigenzinnig boek. Het plot is bedrieglijk eenvoudig: een gezin verliest snel na elkaar twee nog erg jonge dierbaren: moeder en de verloofde van zus. De vier overblijvende gezinsleden (vader, zus, broer en vertelster) gaan met een auto die zo vol mogelijk is gepropt twee weken op vakantie om bij te komen van alle ellende. (...) Het boek heeft veel ruimte voor reflectie en herinnering. Oude anekdotes worden opgehaald en typische adolescentengesprekken komen aan bod. Soms komen een of enkele curieuze dagjesmensen langs hun (illegale) kampeerplek, waar altijd wel iets mee aan de hand is. De oudere broer en zus van de vertelster hebben opmerkelijk academische gesprekken voor die leeftijd, in een soort essayistenproza, over onder meer keuzes en keuzevrijheid. (...) Keuzes en consequenties beheersen hun gesprekken. (...) De stijl van De Wit overtuigt echter ruimschoots. Ze schrijft intelligent en riskant, met goed gevonden metaforen als ‘het is net alsof hij een emmer ontsmettingsmiddel gooit over wat ik zeg’. Ze durft bij clichés te komen maar kantelt die tegelijkertijd. Veel monologue interieur kan saai overkomen, zeker na bijna een eeuw literatuur vol monologue interieur, maar het werkt dankzij een goede afwisseling tussen gebeurtenissen en herinnering, tussen gesprekken en gedachten. Humor speelt een goed gedoseerde wraagde rol in dit tragikomische verhaal, juist doordat humor de vertellingen kleurt, maar ze niet in de weg loopt. De Wit houdt die balans goed in evenwicht. (...)’

Bol.com, Jacqueline Wouda: ‘Een domineesgezin, vader en drie kinderen, is op vakantie nadat in korte tijd twee dierbaren zijn overleden. De vertelster, de jongste dochter, laat op eloquente wijze en in rake, vaak humoristische observaties zien hoe elk van de gezinsleden op zijn of haar eigen manier worstelt met het verlies. Het tienermeisje, haar vader en haar oudere broer en zus proberen allemaal opnieuw vorm te geven aan het leven tijdens een vakantie die een aaneenschakeling is van filosofische gesprekken, snackbarmaaltijden, lamlendigheid en provisorische slaapvoorzieningen omdat ze zoals

altijd de tentstokken zijn vergeten. De associatieve verteltrant van het meisje heeft een vervreemdend effect. (...).'